

12. 1. 2004

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Václav Postránecký: Konečně ve svém

Václav Postránecký, režisér a herec, člen Národního divadla a žádaný host několika dalších divadelních souborů, je v civilu velmi klidný a pohodový muž. Udiví to každého, kdo ho viděl v představení Štika k večeři v Divadle U Hasičů, kde na jevišti srší temperamentem v roli milence tří žen. Když se s Moderním bytem pustil do zařizování fiktivního bytu, ani trochu ho nerozházela v poslední době obvyklá kalamitní situace v pražské dopravě. Konečně totiž bydlí ve svém, takže je spokojený a tento stav myslí z něj přímo vyznařuje.

V domku, který si jeho rodina nedávno pořídila nedaleko Prahy, má také konečně prostor pouze pro sebe, což se mu poštěstilo vlastně poprvé. Domov, kde vyrůstal, byl opravdu skromný - dvě místnosti, celkem čtyřicet metrů čtverečních pro pět lidí. Není divu, že jakmile to bylo možné, toužil po osamostatnění. Podařilo se to díky podnájmům. Vystřídal jich deset jako svobodný, další čtyři pak se svou ženou. Opravdu úctyhodný výkon, i když mladí muži zřejmě dokážou stěhovat svou domácnost snadněji než kompletní rodina. Vzpomínky z dětství, které se odehrávalo v nelehkém poválečném období, poznamenalo také lepidlo a potravinové lístky. Tři děti manželů Postráneckých totiž měly jednu hlavní domácí povinnost - protože otec byl vedoucím obchodu, nalepovaly každý večer na archy papíru maličké ústřížky, na které se tehdy přidělovaly potraviny. Takže první obydlí, na které se Václav Postránecký pamatuje, vytvořilo v jeho mysli nesmazatelný dojem přeplněnosti, a proto celý další život směřuje k pravému opaku - volnému prostoru, v němž je pouze takový nábytek, který má nějakou nezbytnou funkci, je především dřevěný, má teplé odstíny a poskytuje příjemné pohodlí.

Nebylo těžké takový nábytek v pražských prodejnách objevit. Náš oblíbený herec si hru na „zařizujeme s neomezenými finančními prostředky“ opravdu vychutnal. Do rodinného domku, kde nyní žije, se bude hodit nábytek spíše klasického stylu, ale když s námi „nakupoval“ nábytek do nového moderního prostoru, volil s přehledem zařízení zcela v duchu našeho časopisu. Při putování po prodejnách se zajímavým a často nekonvenčním nábytkem se z něj stal náročný zákazník, kterého okouzlovaly barvy a nevšední řešení. Kladl otázky jako „k čemu je to dobré“, „co to umí“ a „jak se ovládá tohle“. Myslel přitom i na ostatní členy své rodiny, takže vybíral křeslo pro ženu a vysokou stoličku do kuchyně, aby nemusela při vaření stále stát, něco se mu zdálo dobré pro dceru a něco zase pro syna.

Když jsme pak spolu zakotvili v prodejně, kde jsme si ho několikrát vyfotografovali, jak si užívá pohodlí na vybraných kusech nábytku, prozradil na sebe několik důvěrností. Tak například docela rád utírá nádobí, a taky předvedl, že to umí. Je ctitelem dobrého červeného vína a vyzná se v něm. Pobyt v posteli považuje za příjemný i tehdy, musí-li se učit novou roli, text písně nebo chce-li si jen číst.

Celý text článku naleznete [zde](#).